

HỒI 65

HỮU TÌNH NHÂN THÀNH QUYÊN THUỘC

Kim Thái Phụng không thềm tránh né, mỹ mục khép lại, nàng khấn thầm:

"Bạch ca ca, tiểu muội nguyện đi theo hầu hạ người!" Bỗng...

"Bùng!" một tiếng, dư kinh đẩy nàng thối lui ra ngoài mấy bước.

Kim Thái Phụng kinh ngạc mở mắt nhìn ra, thấy Nam Hải Thiếu Quân bị đẩy lui ra xa hơn trượng, song mục còn đọng nét kinh hoàng.

Ngay cạnh nàng xuất hiện một đạo nhân cốt cách như tiên và một thiếu nữ tuyệt sắc.

Đạo nhân tuổi trạc lục tuần, mặt như cổ nguyệt, râu năm chòm lóm đốm sợi đen sợi bạc, dáng người gầy gò, mình mặc đạo bào màu xám, chân đi vân hài, nhìn dáng tiên phong đạo cốt cũng biết lão là thế ngoại cao nhân.

Thiếu nữ, có lẽ nên gọi là thiếu phụ thì đúng hơn, mình mặc váy áo hình chuông, bụng no tròn xem ra nàng đang mang thai! Sắc diện nàng hơi xanh xao, tóc vấn cao để lộ bờ vai trắng nõn nà. Mặt không chút son phấn nhưng cũng lộ nét mỹ miều thuần phác. Đôi mắt nàng long lanh lệ nhìn chăm chăm vào di hài Triền Bạch.

Kim Thái Phụng chợt nhận ra đó chính là Liễu Thúy Thúy! Điều nàng ngạc nhiên là không lẽ Thúy Thúy đã mang thai?

Lão đạo nhân cất giọng như chuông ngân nói:

- Thái tử mau trở về đảo, có nhiều việc đang chờ thái tử!

Nam Hải Thiếu Quân mặt đầy sắc giận, nói:

- Liễu thúc thúc ngăn cản ta hành sự giờ lại còn muốn ta trở về hải đảo sao?

Lão đạo nhân hơi nhíu mày, nói:

- Việc này nói ra dài dòng, bản đạo chỉ báo cho thái tử biết, giáo chủ ngồi thuyền định vào Trung Nguyên nhưng không may bị bão lớn lật thuyền. Từ giáo chủ trở xuống gần hai trăm người không một ai thoát nạn.

Nam Hải Thiếu Quân kinh hãi thất thần, tròn mắt nói:

- Sao lại có chuyện như vậy được?

Lão đạo nhân chậm rãi tiếp:

- Còn nữa! Bọn hải tặc thừa cơ lực lượng trên đảo mỏng đã tấn công chiếm cứ, thái tử nên chuẩn bị đối phó...

Không chờ lão đạo nhân dứt lời Nam Hải Thiếu Quân đã quay người hạ lệnh:

- Đi!

Dứt lời gã phi thân đi trước.

Nam Hải Long Nữ cùng Song Ác cũng nổi gót đi theo.

Lúc này Lôi Chân Viễn bước lên hai bước nói:

- Nếu lão phu không lầm, thì đạo trưởng chính là Ngân Phiến Tử Liễu Sùng Hậu?

Lão đạo nhân cười vang như sấm. đáp:

- Lôi huynh nhãn lực như thần! Hai mươi năm xa cách Lôi huynh vừa nhìn đã nhận ra tiểu đệ! Lâu nay các cố nhân vẫn khỏe?

Lôi Chân Viễn thở dài, chỉ các tử thi nằm ngang dọc dưới đất nói:

- Liễu hiền đệ! Ngươi cũng thấy rồi đó, người chết đầy đất. Còn Giang Nam thất hiệp năm xưa giờ cũng chỉ còn một mình ngươi mà thôi.

Trong lúc này, Liễu Thúy Thúy đến bên thi thể Triển Bạch, hai hàng lệ chảy ròng ròng xuống má. Nàng không la khóc, cũng không quỳ xuống bên chàng, chỉ đứng đó chết lặng như một pho tượng gỗ!

Quần hào sau khi biết lão đạo nhân là một trong Giang Nam thất hiệp năm xưa, thấy đều lộ vẻ kính vì Liễu Sùng Hậu nhìn thấy ái nữ thương tâm như vậy, cũng không khỏi đau lòng, lão tuy học đạo có ít nhiều thành tựu, nhưng lão là người thường nào phải là Thái Thượng? Ái nữ duy nhất của lão thương tâm như vậy lão làm sao làm ngơ cho đành!

Liễu Sùng Hậu nhìn ái nữ dụi dàng hỏi:

- Đây có phải là người mà ngươi định kết nghĩa trăm năm?

Thúy Thúy gật gật đầu, thần thái vẫn như người gỗ.

Lôi Chân Viễn thấy sống mũi cay xè, lão cố gắng giữ giọng bình tĩnh nói:

- Đây là hậu nhân của Triển đại ca!

Liễu Sùng Hậu không biểu hiện một nét bi thương nào trên gương mặt, lão lạnh lùng quan sát tử thi Triển Bạch một lát rồi gật đầu, nói:

- Tiểu tử này cốt cách phi phạm!

Xong lão quay sang Thúy Thúy:

- Giờ hấn đã chết rồi, không lẽ ngươi cứ nhất định làm góa phụ?

Thúy Thúy không đáp, nàng chỉ gật đầu khẳng định quyết tâm của mình!

Liễu Sùng Hậu thở dài:.

- Hài tử! Người còn quá trẻ, đời góa phụ không phải dễ dàng gì, theo thiên ý của ta...

Thúy Thúy cau mày ngắt lời lão:

- Phụ thân! Thân này con đã gởi trọn cho chàng thì dù chàng đã ra người thiên cổ con cũng không thay đổi ý định đâu, hơn nữa... con còn mang giọt máu của chàng trong người!

Mộ Dung Hồng, Kim Thái Phụng, Phàm Tố Loan nghe nói đồng thất sắc.

Liễu Sùng Hậu thấy Thúy Thúy nói năng không chút cố kỵ, thì không khỏi hổ người, lão ho khan mấy tiếng rồi nói lảng đi:

- Nghe nói còn mấy vị cô nương cũng chung tình với hắn, không biết có ở đây không?

Mộ Dung Hồng tiến tới trước Liễu Sùng Hậu, thi lễ nói:

- Diệt nữ là Vệ Song Nhân của chàng!

Liễu Sùng Hậu nghe nói Triền Bạch đã có thê tử không khỏi ngần người.

Lôi Chấn Viễn bổ sung thêm:

- Đây là Mộ Dung Hồng, đại tiểu thư của lão tam Trích Tinh Thủ!

Liễu Sùng Hậu giơ tay đỡ dậy nói:

- Hiền diệt nữ đứng dậy!

Xong lão quay sang Lôi Chấn Viễn hỏi:

- Hai người đã nên nghĩa phu thê rồi?

Lôi Chấn Viễn lắc đầu:

- Chưa làm lễ bái đường nhưng đã có hôn ước, chính ta làm mai nhân!

Mộ Dung Hồng tiếp lời?

- Mọi muội của diệt nữ cũng khứng chịu phối hôn cùng chàng, chính diệt nữ làm mai nhân!

Liễu Sùng Hậu ngần người:

- Có chuyện đó nữa? Mọi muội người ở đâu?

Mộ Dung Hồng rơi lệ:

' - Uyển muội đã sớm đi theo Bạch ca ca rồi!

Vừa nói vừa giơ tay chỉ Uyển Nhi.

Liễu Sùng Hậu đến bên di hài của Uyển Nhi lật mí mắt lên xem xét một lúc, xong giơ tay nắm Mạch môn nàng nghe một lúc rồi nói:

- Người này chưa chết, chỉ bị nội thương quá nặng lại bị uất khí công tâm nên tắt thở mà thôi.

Lôi Chấn Viễn mừng rỡ kêu lên:

- Liễu hiền đệ cứu được?

Liễu Sùng Hậu vạch miệng Uyên Nhi, lấy một bình ngọc cổ hạc ra, đổ một thứ nước gì vào miệng nàng. Xong đặt chưởng lên Thiên Linh cái nàng một lúc. Uyên Nhi bỗng cựa mình một cái.

Liễu Sùng Hậu nhìn Mộ Dung Hồng:

- Đỡ muội muội người ngồi dậy, dùng nội công phù trợ cho huyết mạch lưu thông trở lại!

Mộ Dung Hồng y lời làm theo.

Lôi Chấn Viễn tròn mắt nhìn Liễu Sùng Hậu nói:

- Không biết trong bình chứa tiên dược gì mà hiệu dụng như thần?

- Đây là Thiên Niên linh chi dược. Loại tiên dịch này có công hiệu cải tử hoàn sinh.

- Vậy hiền đệ coi có cứu được Triển hiền điệt không?.

Liễu Sùng Hậu đi đến bên Triển Bạch, vạch mí mắt chàng ra xem xét một lúc, ngẩng lên lắc đầu:

- Nội thương quá nặng, khí huyết lại ngưng trệ lâu, không cứu được!

Thúy Thúy, Kim Thái Phụng, Phàm Tố Loan, Mộ Dung Hồng và cả Uyên Nhi vừa tỉnh lại nghe Liễu Sùng Hậu nói vậy đồng khóc rống lên.

Liễu Sùng Hậu nhú mày chỉ Kim Thái Phụng và Phàm Tố Loan hỏi:

- Nhị vị cô nương này là ai? Không lẽ cũng chung tình với Triển tiểu tử?

Lôi Chấn Viễn gạt nước mắt chỉ hai người nói:

- Cũng không phải ai xa lạ. Đây là Kim Thái Phụng, thiên kim tiểu thư của lão nhị Thanh Phù Thần, còn đây là Phàm Tố Loan. Thiên kim của lão Tứ Bá Vương Tiên.

Kinh Thái Phụng cùng Phàm Tố Loan đồng thi lễ:

- Diệt nữ bá kiến thế thúc.

Liễu Sùng Hậu mắt lộ kỳ quang. hết nhìn người này đến nhìn người kia, xong giơ tay đỡ dậy, nói:

- Nhị vị diệt nữ miễn lễ.

Xong lão quay sang Lôi Chấn Viễn:

- Các minh huynh của đệ có được các tiểu thư như thiên tiên, thật đáng quý! Còn các công tử thì thế nào? Có ở đây không?

Võ lâm Tứ công tử bước tới trước mặt Liễu Sùng Hậu. Lôi Chấn Viễn giới thiệu từng người.

Liễu Sùng Hậu nhìn thấy võ lâm Tứ công tử ai nấy đều phong mạo đường đường, gật đầu khen luôn miệng.

- Các hiền điệt ai nấy đều là Long Phụng trong nhân gian, các hiền điệt nữ mỹ mạo chẳng kém thiên tiên, tại sao lại không phối lương duyên với nhau? Bao nhiêu là thiếu nữ đều nhắm một mình Triển tiêu tử, không lẽ đây lại là thiên duyên?

Lôi Chấn Viễn cười gượng lắc đầu:

- Ngu huynh không hiểu biết chút nào về tâm tình của nữ nhi. Thôi thì hiền điệt hỏi chúng coi sao?

Võ lâm Tứ công tử ai nấy đều lộ sắc thẹn.

Uyển Nhi nhỏ tuổi nhất trong đám, lại được Lôi Chấn Viễn nuông chiều đã quen nay thấy Lôi Chấn Viễn nói vậy, nàng liền đáp lời:

- Việc này có gì mà khó hiểu! Tình cảm tự nhiên nó tới, không ai ép buộc được, nữ nhân phải có hay không có tình cảm đối với một nam nhân.

Lôi Chấn Viễn gãi đầu, nhìn Liễu Sùng Hậu:

- Đó là câu trả lời xác đáng nhất đó!

Liễu Sùng Hậu khẽ lắc đầu chỉ năm thiếu nữ hỏi:

- Vậy các người nhất định phải lấy Triển tiêu tử?

Thúy Thúy, Mộ Dung Hồng, Uyển Nhi, Kim Thái Phụng đồng gật đầu, chỉ có Phàm Tố Loan là im lặng.

Liễu Sùng Hậu gật đầu khen:

- Xem ra chỉ có một mình Phàm điệt nữ là anh minh hơn cả. Ai đòi bao nhiêu thực nữ lại đồng tình đi lấy một phu quân đã chết!

Phàm Tố Loan đỏ mặt đĩnh chính:

- Lục thúc thúc hiểu sai ý điệt nữ rồi! Điệt nữ tuy không muốn lấy chàng nhưng cũng nguyện làm một bằng hữu!

Liễu Sùng Hậu không nhịn được cười nói:

- Nếu không có biến cố ở Động Đình hồ thì tất cả các người ở đây không chỉ là bằng hữu mà còn là thân thích của nhau nữa!

Phàm Tố Loan thấy Liễu Sùng Hậu vẫn chưa hiểu hết ý mình vội nói thêm:

- Ý của điệt nữ muốn cùng chàng làm một bằng hữu chi giao ngày đêm không rời nhau...

Tiếng nói của nàng càng về sau càng nhỏ, đầu cúi thấp hai má ửng hồng.

Liễu Sùng Hậu ngẩn người:

- Hai người nam nữ nếu không phải là phu thê thì sao lại có thể cận kề ngày đêm được?

Phàm Tố Loan vẫn cúi đầu:

- Diệt nữ muốn cùng chàng kết thành bằng hữu như vậy!

Liễu Sùng Hậu nhìn nàng, mặt như ngọc, hai mắt hữu thần, trông rất có phong thái của nam nhân, lão tự gật đầu chừng như đã hiểu được ẩn ý của Phàm Tố Loan.

Giữa hai người nam nữ, ngoài tình phu thê còn cần phải có một tình bằng hữu, có như vậy mới có thể suốt đời tương kính như tân!

Tình như vậy mới bền vững suốt đời được! Đồng thời thể hiện một thứ tình cao siêu hơn tình nhục dục, không tư hữu, không đố kỵ, lão thâm phục sự thông tuệ của nàng.

Liễu Sùng Hậu gật đầu nói:

- Khá khen cho cao kiến của hiền diệt nữ. Nhưng có một điều hiền diệt nữ quên là Triển tiểu tử đã chết, sợ rằng tình bằng hữu của hiền diệt nữ không thể có được!

Phàm Tố Loan không chút do dự đáp:

- Diệt nữ nguyện dựng một thảo lư lên mộ chàng để bầu bạn với chàng đến hết đời!

Liễu Sùng Hậu ngẩn người, lời nói thốt ra từ cửa miệng của một thiếu nữ xuân sắc! Lão xúc động tận đáy lòng, đồng thời lão cũng thâm phục Triển Bạch. Chàng phải là một người như thế nào mới có được những hồng nhan tri kỷ như vậy!

Bỗng trong đầu lão lóe lên một tia sáng. Lão quay nhìn bọn người kia nói:

- Như vậy việc hậu sự của Triển tiểu tử sẽ do Phàm diệt nữ lo liệu, các người ai về nhà này được rồi!

Thúy Thúy là người đầu tiên kháng nghị:

- Phụ thân nói vậy sao công bằng, hài nhi mang trong người dòng máu của chàng, hài nhi mới là người đứng ra lo hậu sự cho chàng?

Mộ Dung Hồng bước lên nói:

- Tỉ muội của ta có hôn ước với chàng, việc hậu sự của chàng phải do tỉ muội ta lo liệu!

Liễu Sùng Hậu kinh ngạc, không ngờ trên đời này lại có một nam nhân chết rồi vẫn còn nhiều nữ nhân chung tình với mình như vậy.

Lão hỏi lại:

- Sau khi an táng rồi thì sao?

Uyển Nhi giành đáp:

- Tỉ muội điệt nữ sẽ ở bên mộ chàng đến hết đời!

Liễu Sùng Hậu trở mắt:

- Ba nữ nhân ở giữ mộ phần? Sao lại có chuyện như vậy được?

Nào ngờ Thúy Thúy lên tiếng:

- Cả hai nhi nữa.

Kim Thái Phụng cũng lên tiếng:

- Cả điệt nữ nữa!

Lần này thì không riêng Liễu Sùng Hậu, tất cả những người có mặt đều ngạc nhiên, ai đời năm mỹ nữ đang trong độ xuân thì lại thủ tiết giữ mộ phần cho một nam nhân!

Liễu Sùng Hậu mắt hiện kỳ quang, lão nhìn khắp năm thiếu nữ một lượt, xong chậm rãi nói:

- Việc này bản đạo không biết nói sao, thôi thì gọi Triển tiểu tử dậy giải quyết!

Kêu người chết sống dậy để giải quyết công việc? Quần hào tự hỏi không biết lão đạo này đang định làm trò huyền hoặc gì đây.

Liễu Sùng Hậu bước đến bên Triển Bạch, lấy tay bóp miệng chàng cho há ra, đổ một ít Thiên Niên linh chi dịch vào miệng chàng xong đặt chưởng lên đỉnh đầu chàng vận công truyền vào.

Liễu Sùng Hậu sau khi xuất gia tu đạo, mấy mươi năm ở ngoài hải đảo tu luyện võ học trong Võ học chân kinh, không những nội ngoại công đã đạt đến cảnh giới siêu thần nhập hóa, mà y thuật cũng có thể sánh với Hoa Đà, Biển Thước. Lại nhờ có Thiên Niên linh chi dịch bổ trợ với Tử Đan Hoa có sẵn trong nội phủ của Triển Bạch. Bởi vậy việc cứu sống chàng dễ như trở bàn tay.

Phạm nội gia cao thủ đều có thủ pháp Thôi Cung hoạt huyết dùng để trị nội thương. Nhưng cách này thì dùng nội công truyền vào Mệnh môn huyết sau đó dẫn di khắp kỳ kinh bát mạch.

Nhưng cách trị liệu thương của Liễu Sùng Hậu thì đặc biệt hơn. Đầu tiên vận công truyền vào Hoa Cái huyết đến Thiên Linh, Tử phủ thẳng tiến đến Nê Hoài, Phản Hồn, khí huyết dù có ngưng trệ lâu cũng có thể hoạt động lại bình thường!

Nói vậy nhưng người cứu chữa cần phải có một nội lực thông tạo hóa mới có thể cứu sống người đã chết. Lúc này thấy chân khí ngưng tụ trên đầu Liễu Sùng Hậu thành ba vầng màu trắng sữa, mỗi lúc một đậm đặc hơn, đồng thời thu nhỏ lại thành ba vòng khí xoay vầng trên đỉnh đầu.

Quần hào đồng hô lên một tiếng kinh ngạc...

Triển Bạch mở mắt ra...

Lôi Chấn Viễn vỗ tay kêu lớn:

- Liễu hiền đệ, y thuật thông thần!

Liễu Sùng Hậu buông tay ra, cười lớn nói:

- May mà mấy ngày trước đây tiểu đệ lây được Linh chi tiên dịch nếu không dù thần tiên cũng đành bó tay!

Lôi Chấn Viễn bỗng sáng mắt lên hỏi:

- Nói vậy lúc đầu hiền đệ đã có cách cứu sống Triển hiền đệ rồi?

Liễu Sùng Hậu nghiêm nghị nhìn Triển Bạch, nói:

- Lôi huynh đoán không sai! Tiểu đệ thấy tình nghiệp của Triển hiền đệ quá nặng nên cố ý nói như vậy để hy vọng giải trừ bớt. Không ngờ Triển hiền đệ sinh nhằm Đào Hoa Vận, kiếp này không có cách nào thoát được tình nghiệp!

Lúc này năm thiếu nữ đã vây quanh Triển Bạch. người thì dùng khăn ướt lau các vết máu trên người chàng. người thì băng bó lại ngoại thương, người thì giúp chàng cử động tay chân...

Triển Bạch ngơ ngẩn xuất thần, tưởng mình nằm mơ lên tiên, được năm tiên nữ cung phụng hầu hạ.

Một thoáng sau thần trí chàng tỉnh táo dần, nhìn thấy năm mỹ nữ xúm xít bên mình, lại thấy quần hào đang chăm chăm nhìn mình bất giác đỏ mặt.

Năm thiếu nữ tranh nhau hỏi:

- Bạch ca ca, trên mình còn chỗ nào đau không?

- Nội phủ Bạch ca ca thế nào...

Triển Bạch đứng lên nói:

- Ta đã khỏe hẳn rồi!

Năm thiếu nữ sợ chàng ngã nên đi theo đỡ bên mình.

Triển Bạch nhìn thấy một đạo nhân tiên phong đạo cốt đứng cạnh Lôi Chấn Viễn, chàng vừa định lên tiếng thì Lôi Chấn Viễn cười lớn nói:

- Vị này là nghĩa đệ của phụ thân ngươi, lão lục trong Giang Nam Thất Hiệp năm xưa. Ngân Phiếu Tử Liễu Sùng Hậu?

Triển Bạch bước tới khấu đầu nói:

- Tiểu đệ Triển Bạch khấu kiến lục thúc!

Liễu Sùng Hậu vội đỡ chàng dậy, nói:

- Triển hiền đệ đứng dậy! Hiền đệ vừa mới lành bệnh không nên đa lễ!

Miệng nói vậy nhưng lòng đã có hảo cảm thấy yêu mến Triển Bạch vô ngần.

Cũng đồng thời là con của cô nhân, nhưng võ lâm Tứ công tử lần đầu gặp trưởng bối chỉ ôm quyền nghiêng người thi lễ, trong khi Triển Bạch lại hành đại lễ. Tuy lão không xem nặng tiểu tiết, nhưng cử chỉ bên ngoài thực hiện tấm lòng mỗi người.

Võ Lâm tứ công tử tâm tính cuồng ngạo, không đủ cung kính đối với người trưởng thượng. Triển Bạch thì trung hậu thuần phác, đối với bậc trưởng thượng tất cung tất kính.

Giờ thì lão hiểu được phần nào nguyên do năm thiếu nữ lại chung tình với chàng như vậy.

Triển Bạch đứng lên nói:

- Tiên phụ ngộ hại, lục thúc là người duy nhất ngấm ngấm trợ thủ, tiêu diệt khầu tạ!

Dứt lời lại quỳ xuống dập đầu ba lượt.

Liễu Sùng Hậu đỡ Triển Bạch dậy.

Triển Bạch giờ mới quay nhìn chung quanh không thấy người của Nam Hải Môn đâu, vội hỏi:

- Thì ra lục thúc đã ra tay đánh đuổi bọn người Nam Hải môn?

Liễu Sùng Hậu đem việc Nam Hải Nhất Quân bị đắm thuyền kể lại, rồi nói thêm:

- Từ nay võ lâm Trung Nguyên sẽ được thái bình, Nam Hải Thiếu Quân lần này trở về đảo tự lo thân còn không xong, chắc không còn nuôi dã tâm xâm lấn Trung Nguyên nữa! Vậy hiền đệ định liệu lẽ nào?

Triển Bạch trải qua sát kiếp đã chán ngán hồng trần tranh danh đoạt lợi nhìn thấy Liễu Sùng Hậu ung dung tự tại, sớm cố ý theo lão học đạo. Nghe hỏi lập tức đáp:

- Tiêu diệt giờ không còn vương bận nữa xin theo lục thúc tu đạo!

Liễu Sùng Hậu cười lớn chỉ năm thiếu nữ nói:

- Hiền đệ nói không còn vương bận, nhưng ta thấy hiền đệ không thể chạy thoát khỏi tay năm thiếu nữ này đâu!

Triển Bạch quay nhìn năm thiếu nữ, năm cặp mắt chan chứa ái tình nhìn chàng, lại thấy Thúy Thúy đang mang thai, bản thân chàng lại có hôn ước với Mộ Dung Hồng, những người còn lại thì hoặc lộ liễu hoặc tàng ẩn đều thể hiện một lòng chung tình với mình. Suy đi tính lại chàng cảm thấy không có cách gì thoát thân được, nhưng trước mặt bao nhiêu võ lâm tiền bối, bao nhiêu là quần hào, chàng không biết nói sao cho phải.

May nhờ Liễu Sùng Hậu tinh ý muốn giúp chàng một lối thoát, lão cười lên nói:

- Việc này ta thấy hiền điệt nên tịnh dưỡng ít ngày rồi sẽ quyết định sau, hiện giờ năm hiền điệt nữ lo tìm một chỗ yên tịnh cho Triền hiền điệt tịnh dưỡng được rồi!

Uyển Nhi và Mộ Dung Hồng đồng thanh hô lớn:

- Tuân lệnh!

Dứt lời hai nàng bắt tay công kênh Triền Bạch chạy đi, Kim Thái Phụng, Thúy Thúy, Phạm Tố Loan vội chạy theo sau...

Quần hào lo liệu hậu sự xong thì ai lo về nơi ấy.

Liễu Sùng Hậu, Lô Chân Viễn, Thái Bạch Song Dật trở về sửa sang lại Tử Nhân Cư, bốn người sớm tối học đạo tu tiên.

Mấy năm tiếp theo giang hồ sóng yên gió lặng, nơi cạnh Động Đình Hồ có một gian nhà đơn sơ, chủ nhà là một thiếu niên anh tuấn, điều đặc biệt là chàng có thể thiệp tới năm người, ai nấy đều đẹp chẳng kém thiên tiên. Vào những đêm trăng thiếu niên lấy thuyền chở năm người đẹp ngao du uống rượu thưởng trăng. Trong tay năm mỹ phụ đều có một đũa bé đẹp như tranh vẽ, đúng là thần tiên quyền thuộc!

HẾT